Saps qui soc?

Soc el Canòdrom de la Meridiana, l'Hipòdrom dels pobres.

La meva vida ha sigut una constant transformació, un perpetu canvi.

Ara soc un espai verd pel veïnat, un parc on juga la canalla o perquè la gent s'hi trobi. Però no sempre he tingut aquesta forma... Potser no ho saps, però jo abans de nàixer n'era l'Hort de Can Ros, terra fèrtil i fruits olorosos, alimentava una multitud de criatures, des de les més minúscules fins a grossos cavalls de carro, tot era vida a l'Hort... Però un dia que mai oblidaré, entraren les màquines i a on hi havia tomaqueres i mongeteres obriren un sot, escapçaren plantes i arbres verds, per posar maons i ciment... Vaig néixer, en varen posar unes ales d'avió, una forja de formigó, un brise-soleil i ceràmica vidriada les parets, tota una vedet, tan engalanada que als meus pares els hi van donar un premi, per haver-me parit tan bé... I vaig veure la llum el 2 d'abril de 1964, just vint-i-cinc anys de l'inici del silenci.

Després varen arribar els llebrers i la seva obsessió en forma de llebre mecànica, les apostes, el joc, els festivals... fins i tot sardanes i majorets... els diners, els milions que passaven d'una mà a l'altra mà... i les pèrdues, els deutes, els impostos, l'Hipòdrom dels pobres el van matar els deutes... Ja veieu... jo que era tan important, el tercer d'Europa, ensorrat en la misèria. Tots els collarets d'or que tinc son de gossos.

Però jo soc totes les parts que he perdut, totes les parts que he guanyat.

Soc la música inaccessible que la llebre metàl·lica fa en córrer.

Soc l'olor dels seus perseguidors tancats a les llaunes una tarda d'estiu.

Soc l'esgarrifança dels seus lladrucs de por i tristesa.

Soc el sabor les llàgrimes del perdedor amb la cartera buida.

Soc el so de les llengües del barri que diuen que vens a veure'm massa dies.

Soc el somriure de la il·lusió del que aposta el seu salari.

Soc l'olor dels tomàquets de l'hort, les flors, les abelles i tela d'aranya que va de branca a branca.

Soc un parc sense ombra, amb arbres a mig créixer i els somnis incomplets, a trossos.

Ara ja saps qui soc, ja coneixes la meva història, la nostra història...

Ara ja saps que soc els trossos que he guanyat i soc els trossos que he perdut, soc els somnis incomplerts... recorda'm.

Canòdrom